

[Wilhelm.]

såmænd ikke, hvorfor man ikke har snuppet VS-forslaget, det skulle man have været velkommen til.

Jeg vil også gerne gøre opmærksom på, at der i Sverige nu gentagne gange er lavet de såkaldte koncentrationsudredninger, som går langt, langt videre, end der her er lagt op til; jeg synes snarere, det var sådan noget, man skulle stile mod.

Der er i øvrigt – til oplysning for hr. Glensgård – ikke noget som helst, der tyder på, at det har ført til kapitalflugt i Sverige, så den påstand hænger og flager aldeles løst i luften.

Ordføreren for forslagsstillerne (Knud Jespersen) (DKP):

Jeg kan denne gang ganske oprigtigt takke de ordførere – og det har været de fleste – der var positive over for dette forslag om at lade foretage en undersøgelse, og måske tilføje den lille frækhed, at afvisningen i alt fald fra hr. Glensgård og fra fru Inger Stilling Pedersen tyder på, at de aldeles ikke har forstået noget som helst, hverken af den gamle trustkommission, det forslag, der foreligger her eller talrige andre spørgsmål. Det svarer til, at man vil nægte at gå til lægeundersøgelse, fordi man er bange for at få konstateret, at man er syg eller rask. Det er nogle overraskende logiske mangler, der her viser sig hos disse to partier. Bevares, man kan afskaffe lægerne; så kan man ikke finde ud af, om man er syg, undtagen når det gør ondt et eller andet sted, og så kan man jo oprette flere begravelseskontorer. Jeg synes nok, det er topmålet af reaktionær facon at tage sådan på tingene. For det første ikke at interessere sig for, hvad der er sket i de 20 år, der er gået, heller ikke at interessere sig for det, der faktisk skete engang, hvor folketinget – også dets borgerlige partier – kunne samles om, at det var nødvendigt at få at vide, hvem det var, der regerede økonomisk. Som forhenværende statsminister J. O. Krag har sagt, påvirkede direktører i disse voldsomme kontorer, på disse voldsomme koncerners vegne faktisk samfundskonkurrencen med mere magt end nogen minister.

Men all right, det vil man ikke, og jeg forstår godt, man er bange for virkeligheden: det gør jo ondt, hvis man skulle opfatte den på en anden måde end efter de tvangsforestillinger, man har tilskrevet den.

Når man spørger, om der er tale om politisk propaganda fra vores side, er det klart – jeg vil gerne give den indrømmelse til hr. Lysholt Hansen – at der vel ikke er nogen af partierne, der ikke i alle sager også kigger noget efter deres politiske interesser, ellers ville vi jo være nogle skurke.

Men det, der ligger her – og det er også et svar til hr. Wilhelm – er et forsøg på at finde det forslag, der forenede arbejderbevægelsen i sin tid, med det eneste mål at kortlægge dette, ligesom man kortlægger veje: der er hovedvejene, der er motorvejene, der er bivejene, der er indføringsskanalerne, der er de byer, der bliver overflødige. Det kan man alt sammen overføre på virksomheder: der er de virksomheder, der bliver opspist, der er dem, der bukker under, og her er i virkeligheden ikke noget, der minder om egentlig konkurrence. Bevares, vi kunne fremsætte mange anderledes og mere dybtgående forslag, men det, vi vil her, er faktisk at få noget af det i gang. Det er også aldeles urigtigt, at det skulle være noget, hr. Thomas Nielsen har inspireret os til. Det vil nok huskes, at jeg har stillet et hav af spørgsmål til den forrige handelsminister – jeg har ikke altid fået lige gode, men altid venlige svar – de har kredset omkring denne side af sagen.

I fjor og i forfjor svarede handelsministeren på et spørgsmål fra mig, om man ikke for at finde frem til trusternes forbindelser og disse aftaler kunne lade det økonomiske råds formandskab kigge på det, at han håbede, de nu havde hørt, hvad vi havde sagt til hinanden, og at han syntes, det var en god idé. Enten har de ikke hørt det, eller også syntes de ikke, det var en god idé.

Men vi er altså ikke ude efter et illusionsnummer, hverken at få bekræftet eller afkræftet, at vi har ret om koncentrationen – jeg kan såmænd godt føje til, at det tror jeg til 100 pct. vi har – vi ønsker simpelt hen, at dette her skulle blive så sagligt, at vi kommer til at diskutere stormogulerne i dansk kapitalers erhvervsliv og også dem, der påvirker det udefra.

Som sagt har jeg med tak noteret de bemærkninger, der er faldet. Nu er hr. Ninn-Hansen betydelig bekymret over, at man skulle lave en sådan trustkommission. Det kan hr. Ninn-Hansen jo godt være – der sker jo forandringer i partierne – men det var 7 konservative folketingsmedlemmer, der rejste spørgsmålet i 1948, og da var hr. Aksel Møller absolut ikke bekym-